

Divoký Éterista časť tretia

Uprostred Vlčích zubov žiaril biely éterický meč, ktorý rozháňal tmú noc. Zviera ho v ruke muž so širokými ramenami. Wileth sa snažil ubrániť proti piatim lotrom. Lapili ho medzi skalami. Rovno za jeho chrbtom sa skrývala žena gaštanových vlasov v tmavom plášti a s kapucňou cez hlavu. Bola to mladá bylinkárka Hévía.

Jeden z lotrov bol vysoký a nebezpečný muž menom Vodra. V ruke držal krátky meč. Jeho štyria kumpáni, už od pohľadu tvrdí bitkári, zvierali v rukách ostré dýky a nepríčetne sa usmievali.

„Posledná šanca,“ prehovoril lúpežník Vodra. „Pridaj sa k nám, alebo znášaj následky.“

Wileth nereagoval. Zvádzal vnútorný boj sám so sebou. Nedokáže poraziť piatich lotrov naraz. Tiež sa k nim nechcel pridať. Navyše lúpežník Vodra mal jeho veci, ktoré mu ukradol pred pár dňami. Do toho všetkého sa priplietla mladá žena Hévía, ktorá mu síce pomohla so zranením, ale ako sa ukázalo, spolupracovala aj s lúpežníkmi. Na Wilethovi vyskúšali akýsi odvar, ktorý mal brániť použitiu éteru.

„No tak,“ súrili ho lotri Vodra. „S nami ti bude lepšie.“

Hévía sa naklonila k Wilethovi a pošepkala: „Keď zakričím teraz, zavri oči a nedýchaj.“

„Prestaň šepkať nezmysly, Hévía,“ pokračoval Vodra. „Lebo pôjdeš pod chladnú zem.“

Wileth sa prudko zahnal éterickým mečom, až za ním zaviali biele plamene. Trafil hrot Vodrovho meča a vyrazil mu ho z ruky. V tom sa však na neho vrhli ďalší štyria lotri s dýkami. Wileth sa zaútočil širokým oblúkom, aby zahnal útočníkov. Zvolil si boj a bude ho musieť dobojovať, stojí čo stojí. Nevzdá sa, pokiaľ nevyhrá, alebo sa jeho tvár nestretne s chladnou hlinou.

„Teraz!“ zakričala Hévía a šmarila do vzduchu akýsi prach.

Wileth podvedome zavrel oči a zadržal dych.

Ozval sa kašeľ a nahnevané výkriky.

„Ty špina!“ kričal Vodra a zakašľal. „Nič nevidím!“

„Pod,“ naliehala Hévía a ťahala Wiletha za ruku. „Pohni sa!“

Wileth štípal oči a slzili, akoby pred ním niekto krájal cibuľu. Éterický meč v jeho ruke sa rozplynul a Vlčie zuby sa ponorili do tmy.

Zrak sa Wilethovi stále zhoršoval. Sotva v tej tme niečo videl. Tiež ho začalo škrabať v hrdle.

„Pohni sa!“ skríkla Hévía do tmy a ťahala Wiletha za ruku preč.

Nocou sa ozval Vodrov zúfalý výkrik: „Dostanem ťa! Prídem si pre teba!“

Wileth tie slová ignoroval a s nechal sa viesť. Stále mu slzili oči a nemal ani najmenšie tušenie

kam ho Hédia vedie. Vnímal iba svoj prerývaný dych, dupot topánok a praskanie konárov. Utekali hodnú chvíľu. Napokon sa zastavili hlboko v lese ďaleko od Vlčích zubov.

„Kľakni...“ spustila Hédia a zalapala po dychu. „Kľakni si.“

Wileth poslúchol a klesol do kolien, akoby mu niekto podťal nohy. Uvedomil si, že kľáči pred potôčikom. Aj keď ho cez slzy v očiach nevidel, počul jeho slabý žblnkot.

„Poriadne sa opláchni,“ pokračovala Hédia. „Pomôže to.“

Wileth nabral do rúk vodu a niekoľkokrát si opláchol tvár. Zabralo to. Slzenie začalo ustupovať. Zažmurkal, rozliadol sa okolo a potom si ešte raz prepláchol oči studenou vodou z potôčika.

„Lepšie?“ spýtala sa Hédia.

„Čo to bolo?“ spýtal sa Wileth. Konečne sa mu vrátil zrak, no okolie očí ho stále páľilo. Vstal, zažmurkal a zaostril na ženu pred sebou.

„Zmes bylín a jedovatých húb,“ odvetila Hédia.

„Všetko mi povedz,“ spustil Wileth a zdrazil ju za ramená tak silno, až zahíkala.

„Au! To bolí!“ bránila sa a snažila sa vymaniť z tvrdého zovretia. Wileth bol však až príliš mocný a to aj napriek únave a reznej rane na boku.

„Hovor!“ skríkol Wileth a zatriasol ňou, až jej spadla kapucňa z hlavy.

„Au!“ nariekala Hédia. „Pusti ma. Ublížiš mi.“

„Ty si mi neublížila?!“ kričal ďalej Wileth. Vrieskal na ňu, akoby mohla za všetky problémy sveta. „Skúšala si si na mne svoje recepty! Klamala si!“

„Nie!“ ohradila sa Hédia. „Chránila som ťa!“

Wiletha ovládol hnev. Zúril tak, až strácal zmysly. Zaťal päšť a držal ju napriahnutú rovno pred tvárou hnedovlasej dievky. Jej oči zaplnil strach, no bola pripravená ranu prijať. Zdalo sa, že toto nebolo prvý raz, čo sa ju niekto chystal udrieť.

Zdvihol sa prudký vietor a zašuchotal vysokými korunami stromov. Gaštanové vlasy dievčaťa zaviali vo vetre. Wileth si vzdychol a zložil ruku. Pozeral sa na mladú ženu pred sebou. V hnedých očiach sa jej odrážala mesačná žiara prenikajúca cez stromy.

„Chránila som ťa,“ spustila Hédia potichu. „Nedovolila som ti ísť za tým darebákom. Pomohla som ti.“ Sklonila zrak a pozrela sa smutne do zeme. „Nebol by si prvý, čo ma zbije. Za dobrotu na žobrotu.“

„Pokračuj,“ vyzval ju Wileth už o čosi pokojnejšie.

„Robila som pre toho špinavca,“ pokračovala Hédia. „Vodra ma našiel na cestách. Najskôr chcel odo mňa bežné odvary, no časom chcel stále zákernejšie veci. Jedy a tak.“ Po týchto slovách sa Hédia odmlčala a utrela si oči. Bola až veľmi hrdá na to, aby vypustila čo i len slzu. „Keď som odmietla, tak ma zbil. Teda nie, že by ma zmlátil do bezvedomia, ale jeho rany boli cítiť. Musela som pre neho pripraviť jedy. Robila som ich slabšie. Nedokázala som žiť s predstavou, že by moje

bylinky niekoho zabili.“

„A čo ja?“ spýtal sa Wileth. „Ako do toho zapadáš ja?“

„Keď ťa prepadli išla som s nimi,“ vysvetľovala Hévía. „Bola som v lese a zbierala byliny. Potom za mnou prišiel Vodra a povedal, že našiel éteristu. Už dlhšie som sa pohrávala s odvarmi tak, aby dokázali zastaviť prúdenie éteru. Tak som sa dostala k tebe.“

„Otrávila si ma,“ ohradila sa Wileth. „Zrušila si moje spojenie s éterom. Všetko to bol...“

„Nie,“ skočila mu do reči. „Neotrávila. Ošetrila som ti ranu a podala ti prípravok na zahojenie. Musela som ti podať aj odvar na zadržanie éteru. Inak by ma Vodra zbil a navyše som sama chcela vedieť, či bude fungovať.“ Odmlčala sa a pozrela sa Wilethovi do očí. „Dala som ti ho menej. Nechcela som ti ublížiť.“

„Prečo ste ma jednoducho neuniesli?“

„Lebo tak by si niečo tušil a nebola by to prirodzená situácia pre použitie éteru,“ ozrejmila Hévía. „Vedeli sme, že sa dostaneš do hostinca, len sme nevedeli kedy. Tam Vodra čakal aj so svojimi kumpánmi. Vtedy som sa s ním hádala pri pulte. Chcela som, aby prestal zneužívať moje umenie.“

„Hádali ste sa,“ pritakal Wileth. Spomenul si na moment, keď celý premočený a zranený vkročil do hostinca na križovatke ciest. Hévía stála pri pulte zahalená vo svojom plášti a kapucni.

„Keď si sa mu postavil, využila som šancu a pleskla mu fľašu o hlavu.“

„Prečo si to urobila?“

„Neviem,“ odvetila Hévía a mykla plecami. „Ja neviem. Páčila sa mi tvoja odvaha. Myslela som si, že... No myslela som si...“

„Že čo?“ odsekol Wileth.

Hévía si vzdychla a potichu dodala: „Že ma ochrániš.“

„Mala si hneď povedať pravdu,“ riekol Wileth. „Mohli sme sa tomu všetkému vyhnúť.“

„Nemohli,“ trvala na svojom Hévía. „Vodra má za sebou veľkú bandu a je mocný. A tvoje zranenie si vyžadovalo moju pozornosť. Stále som nevedela, čo mám robiť. Netušila som, že ma Vodra vystopuje v lese. Nikdy som mu o svojej skrýši nepovedala.“

„Mohla si utiecť už dávno,“ povedal Wileth.

„Nemohla,“ odfrkla Hévía. „Vodra ovláda tieto lesy široko d'aleko. Všetci o mne vedia. Keby ma niekto zahliadol, za deň by ma našli.“

Wileth sa začal zamyslene rozhliadať po nočnom lese. „A čo teraz?“ spýtal sa. „Nájdu nás?“

„Pravdepodobne áno.“

„Mám plán,“ zamrmľal si Wileth popod nos. „Pod sviečkou býva najväčšia tma.“

„Prosím?“ spýtala sa nechápavo Hévía.

„Prepáč, ak som ti ublížil,“ ospravedlnil sa.

„Ehm,“ odkašľala si umelo a dala si kapucňu na hlavu. Už zase bola zahalená. „To je v poriadku.“

„Ak nás budú hľadať široko ďaleko, mali by sme sa im skryť priamo pod nosom,“ spustil Wileth odhodlane. „Kde má ten špinavec skrýšu?“

„Neviem,“ odpovedala Hévia. „Teda neviem presne. Čo ti vlastne ukradol?“

„To je moja vec.“

„Dobre,“ odfrkla Hévia. „Ako chceš.“

Wileth na jej podráždenú odpoveď nereagoval. Začal sa rozhliadať po nočnom lese, akoby medzi stromami videl niečo viac než tmú. „Viem.“ zahundral si popod nos.

„Čo vieš?“

„Viem, čo by sme mali urobiť,“ odpovedal Wileth, no zdalo sa, že sa rozpráva sám so sebou. „Pôjdeme do hostinca.“

„Teraz?“ riekla zhrozene Hévia. „Ale tam bude mať Vodra ľudí.“

„Ktorým smerom je hostinec?“ spýtal sa Wileth ignorujúc predošlý argument.

„Je to poriadny kus cesty.“

„Ideme!“ nakázal Wileth.

Hévia si vzdychla a vykročila smerom k hostincu. Miestne lesy mala v malíčku. Hocikto iný by sa tu stratil, ale nie ona. V týchto končinách zbierala svoje bylinky, koreňky a hriby. Nejakú chvíľu kráčala v tichosti a svoju pozornosť venovala len prekračovaniu popadaných konárov či skál.

Wileth taktiež nepovedal ani slovo a práve to začalo Héviu poriadne hnevať. Prečo by mali ísť teraz do hostinca na križovatke ciest? Pomiatol sa snáď ten statkár?

„Počuj,“ ozvala sa Hévia za chôdze. „Aj na tvojom statku si mal také hlúpe nápady?“ opýtala sa a prekročila vypuklý koreň stromu.

Žiadna odpoveď neprišla. Wileth na jej otázku nereagoval.

„Aspoň mi povieš, aký máš plán?“ spýtala sa znovu Hévia.

„Pokračujeme,“ povedal Wileth.

„Čo ti je?“

„Nič.“

Hévia skrývala pod kapucňou zamračenú tvár. Povzdychla si a pokračovala v ceste.

„Chcem si byť istý, že nemáme v päťách žiadneho lotra.“

„Ako povieš,“ odfrkla Hévia.

Prechod nočným lesom im zabral nejaký čas. Sem tam sa zastavili a načúvali. Nikoho po ceste nestreli, ale to hlavne preto, lebo Hévia si vybrala zložitejšiu a kľukatejšiu cestu k hostincu. Dokonca aj Vlčím zubom sa vyhli veľkým oblúkom.

Spoza stromov sa im naskytol výhľad na širokú čistinku a hostinec. Bolo skoré ráno a do svitania neostávalo ďaleko, no hostinec na križovatke ciest stále svietil. Vzduch bol chladný a vlhký. Dvíhala sa ranná hmľa.

„Ideme.“ Wileth vykročil k hostincu.

Hévia si napravila svoj plášť a kapucňu. Potom sa pridala k Wilethovi a kráčala po jeho boku.

„Aj mi povieš prečo sem ideme?“

„Máš ešte ten slziaci prášok?“ opýtal sa Wileth s pohľadom zameraným na hostinec.

„Mám,“ prikývla Hévia a potľapkala malé vrecúško ukryté pod plášťom.

„Bud’ pripravená.“

„Mám z toho zlý pocit,“ strachovala sa.

Wileth sa opatrne chytil svojej hlbkej rany na boku. Ak v hostinci k niečomu dôjde, bude si musieť dávať veľký pozor. Rana síce nekrvácala, ale cítil v nej bolesť. Dlhý prechod lesom jej rozhodne nepomohol.

Keď prešli zelenú čistinku a dostali sa k hostincu, Wileth pomaly otvoril dvere. Hneď ho ovalil stuchnutý pach vína a piva. Hostinec však zíval prázdnotou. Po podlahe sa váľali rozlámané stoličky a črepiny z fliaš. Pri jednom stole spal pri vyhasnutej sviečke akýsi holohlavý lotor. V ruke zvieral prázdnu fľašu od vína. V stole hneď vedľa bola zapichnutá dýka. Opodiaľ ležal na podlahe do nemoty opitý muž v špinavom oblečení. Nebolo pochyb, že títo ožratí muži patria do Vodrovej násilníckej bandy. Ako dobre, že sa spili do bezvedomia.

Wileth vykročil k drevenému pultu, na ktorom sa kopili tácky a poháre. Podrážky sa mu lepili k drevenej podlahe nasiaknutej alkoholom. Čosi zavízgalo a spoza pultu nazrel tučný plešatý hostinský. Po čele mu stekali veľké kvapky potu. Oči mal opuchnuté a zdalo sa, že každú chvíľu zaspí. Keď hostinský uvidel Wiletha a Héviu, ostal pozeráť ako obarený. Rukávom si utrel spotené čelo a utrápene si vzdychol.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa hostinský. „Vodrovi muži vás dvoch všade hľadajú. Narobili tu hotovú spúšť.“

„Malé nedorozumenie,“ odvetila Hévia a sňala si kapucňu z hlavy. Jednu ruku stále skrývala pod tmavým plášťom a zvierala v nej malé vrecúško so slzným práškom.

„Mali by ste odísť,“ navrhol hostinský a nervózne sa rozhlíadal okolo. „Ak vás tu nájdú, tak potom...“

Jeden z opilcov sa práve prebral. Pretrel si oči a snažil sa pohľadom zistiť, kto to robí taký rámus pri pulte, keď on chce spať. Nemotorne vstal a vykročil.

„Hej!“ zakričal. „Čo tu hulákaš!“ Jeho slová patrili Wilethovi. „Čo čumíš ty tupec?“ provokoval

lotor. Bol to jeden z miestnych lupičov.

Wileth mu bez váhania vrazil päst'ou a opilec sa zrútil k zemi. Ostal nehybne ležať na špinavej podlahe.

„Stačilo,“ ozval sa Wileth a zamračene sa pozrel tučnému hostinskému do očí. „Kde má Vodra izbu?“

„Čože?“ vyhrkol hostinský. Z tej otázky sa mu na čele objavili ďalšie kropaje. Jedným oko sa pozrel na bezvedomého lotra. Takú ranu by teda nechcel dostať. „Ja... Ehm,“ koktal hostinský.

„Zdržiava sa tu často,“ pokračoval Wileth. „Určite tu má izbu.“

„No, ale...“ dal sa do reči hostinský.

„Žiadne ale,“ odsekol Wileth. Odsunul tácku s pohármi a nahol sa ponad pult, až bol hostinskému tvárou v tvár. „Kde má izbu?“

Hostinský ukázal na schody a povedal: „Dvere vpravo na konci chodby. Ale nezdržiava sa tam často.“ Sklonil tvár do dlani a zahundral si popod nos: „Je po mne. Keď na toto príde, je po mne.“

Wileth prikývol a vykročil k schodisku. Hévia išla bez váhania za ním. Spolu vybehli hore a ocitli sa v nenápadnej chodbe s dverami po oboch stranách. Jediné svetlo sa sem dostávalo dole z hostinca.

„Počkaj tu,“ povedal Wileth a pozrel na Héviu. „Budeš dávať pozor.“

„Ako povieš,“ prikývla hnedovlasá dievka. Otočila sa a pozerala dole schodmi. V jednej ruke zvierala vrecúško. Ak sa niečo stane, rozpraší po celom schodisku štipľavý prášok.

Wileth rýchlo prebehol chodbou až na jej koniec. Postavil sa čelom k posledným dverám vpravo. Skúsil ich otvoriť, no boli zamknuté. Bez váhania ich vykopol a narobil poriadny lomoz. Dvere ostali visieť na jednom pánte. Potom pred seba vystrel ruku a zalovil po éteri. V dlani sa mu roztancoval malý biely plameň, ktorý osvetlil chodbu a izbu jemným svetlom.

Wileth vstúpil do miestnosti. Nebola ničím výnimočná. Tvorila ju obyčajná drevená posteľ, malý stolík a skrinka. Jednoduchá izba pre jednoduchých cestovateľov. Wiletha však zaujala drevená truhlica vedľa postele. Tá do miestnosti nezapadala. Posvietil si na ňu svojim malým éterickým plameňom. Voľnou rukou ju otvoril. Na jeho prekvapenie nebola zamknutá. Vytiahol z nej ručne kreslenú mapu, na ktorej boli naznačené okolité lesy. Niektorí si dal námahu a zakreslil do nej aj presnú polohu Vlčích zubov. Tiež bol na nej hostinec a všetky cesty, ktoré viedli týmto krajom. Podľa mapy sa zdalo, že jedna cesta vedie priamo od hostinca na križovatke ciest až priamo k akémusi mestu na okraji mapy. Podľa Wiletovho odhadu tak deň až dva cesty.

V truhlici našiel niekoľko kožených a plátenných vreciek. Nejaké sošky, mince a zdobené nože. Určite to bol všetko lup.

Wilethovi sa rozžiarili oči. Medzi množstvom vrecúšok našiel tie, ktoré patrili jemu. Nechal svoj éterický plameň vyhasnúť. Obklopila ho tma. Poľahkal jeden mešec. Boli to jeho mince. Potom si

ho priviazal k opasku. Druhé vrecúško mu spravilo väčšiu radosť. Rýchlo ho otvoril a našiel v ňom to, čo mu chýbalo najviac. V tme na to síce dobre nevidel, ale aj obrys toho predmetu mu stačil a hneď ho spoznal. Bol to drevený prívesok v tvare stromu na koženom povrázku. Wileth sa usmial, prívesok vrátil do vrecúška a to si potom priviazal k opasku.

Dole z hostinca sa ozval krik, ktorý doliehal až hore do izby.

Wileth spozornel. Vyskočil na nohy a nazrel na chodbu. Hévia stála pri schodoch a dávala pozor.

„Hej,“ oslovil ju potichu. „Hévia.“

Mladá žena sa otočila. V očiach mala strach. Potichu vyslovila to meno: „Vodra.“

Dole v hostinci naberal krik na síle: „Keď ho chytím do rúk, tak ho roztrhám a tú kravu s bylinami tiež!“ Nepričetný hlas patril vodcovi lúpežníkov Vodrovi. „A títo dvaja sa ožrali, až zaspali! Hovädá sprosté.“ Ozval sa buchot, akoby niekto šmaril stoličku o stenu.

„Psst,“ ozval sa Wileth a kývol na Héviu, aby prišla za ním.

Skôr, než spravila čo i len krok, sa zase ozval Vodra: „Čože? Je hore?!“ Potom už bolo počuť iba dupot ťažkých topánok valiacich sa hore schodmi.

Hévia zahliadla toho slizkého špinavca s dlhými masnými vlasmi na schodoch. V ruke držal meč. Za sebou mal niekoľko svojich kumpánov.

„Ale, ale,“ spustil oplzlo. „Koho to tu máme. Nezajdeme ku mne do izby? Ak budeš dobrá, možno ti ešte odpustím.“ Rozbehol sa po schodoch hore ako blesk. Hévia stihla zareagovať a rozprášila nad schody celé vreco štipľavého prachu. Rýchlo utiekla chodbou do izby za Wilethom.

„Čo teraz?“ spýtala sa naliehavo.

Z chodby sa ozýval kašeľ a krik.

Wileth priskočil k oknu a otvoril ho. Pozrel sa dole. Z druhého poschodia to bola celkom výška.

„Počkaj,“ chytila ho za ruku. „Niečo tu mám. Na, daj si to.“ Do ruky mu strčila akési vrecúško „Rýchlo.“

„Čo to je?“ spýtal sa Wileth.

„Malo by to zlepšiť tvoje vnímanie éteru,“ vysvetlila. „Skús to. To je jediná šanca.“

Wileth neotálal. Obsah vrecúška si nasypal do úst. Bola to akási zmes horkých suchých bylín. Mal problém to prehltnúť. „A teraz čo?“

Hévia ustúpila k oknu. „Neviem,“ odpovedala. „Nikdy som to nevyskúšala.“

„Dúfam, že ma nechceš zase otráviť,“ odpovedal Wileth a v tom sa mu zatočila hlava. Pred očami mal tmú. Presne takto sa cítil, keď mu kedysi na hlavu spadla drevená doska v stodole. „Čo... Čo sa to deje?“

Do izby vtrhol lúpežník Vodra s mečom v ruke.

„Konečne,“ prehovoril Vodra. „Oboch vás rozrežem ako prasce!“

Wileth si myslel, že sa zrúti k zemi, no odrazu to na neho prišlo. Ovládla ho živelná éterická sila.

Strácal zdravý rozum. Otočil sa na Héviu. Stála pred otvoreným oknom. Strčil do nej celou silou až vyletela z okna.

Vodra vypleštil oči. „Čo to bolo?“ spýtal sa neveriacky. „Ale aspoň si ma zbavil tej sprostej kravy. Tak čo, pridáš sa ku mne?“

Wileth sa postavil čelom k lúpežníkovi. Cítil éter ako ešte nikdy predtým. Každý éterický prúd v ňom dunel ako hromy počas búrky. Uchopil svoju vnútornú silu. Ruky mu vzplanuli bielym plameňom a žiarili ako dve veľké fakle. Nedokázal rozprávať. Teraz existoval len on a jeho biely éter.

„Počúvaš ma?“ pýtal sa ho Vodra. „Pridaj sa ku mne. Hévia nám už nebude stáť v ceste. Spolu ovládneme tieto končiny. Počuješ?“

Wileth sa zahnal bielou ohnivou päťou. Éterické plamene za ňou viali.

Vodra dostal tvrdú a rýchlu ranu do tváre, až spravil niekoľko krokov vzad. Meč mu vypadol z ruky. V chodbe ho zachytili jeho kumpáni.

„Na neho!“ zakričal Vodra na plné hrdlo. „Zabite tú sviňu!“

Všetci sa vrhli na Wiletha ako besné psy.

Divoký éterista Wileth sa uhýbal čepeliam a rozdával rany svojimi plamennými päťami na všetky strany. Bol rýchly, silný a vnímal každý pohyb.

Trafil jedného výtržníka rovno do nosa. Niečo chruplo a na podlahu vystrekla krv.

Uhol sa čepeli a ďalšiemu mužovi dal ranu priamo do brucha. Ten chudák sa schúlil na podlahe a lapal po dychu.

Ďalší lotor dostal päťou na bradu. Wileth mu z ruky vytrhol dýku a vzápätí mu ju zapichol do krku.

Lúpežníci sa so strachom rozutekali preč. Medzi nimi aj Vodra. Práve bežal schodmi dole do hostinca.

Wileth bol rýchly. Lúpežníka Vodru dostihol v strede hostinca pri veľkom stole. Zdrapil ho za rameno. Zovrel ohnivú päť, až mu zapukali hánky.

„Len pokoj,“ riekol Vodra. „To bolo len také nedorozumenie.“

Wileth sa zahnal a trafil ho priamo do úst. Žlté zuby sa rozleteli po podlahe.

V tom istom momente však Vodra stihol vytasť dýku. „Tu máš,“ precedil cez krvavé ústa a vrazil ju éteristovi do brušnej dutiny. „Ty špinavec.“

Wileth nič necítil. Žiadna bolesť ani slabosť aj napriek tomu, že z neho trčala rukoväť. Chytil Vodrovu hlavu do plamenných rúk a treskol mu ju o stôl. Ten klesol do kolien.

„Ty...“ šomral Vodra. „Ty prašivý pes.“

Wileth vytiahol dýku zo svojho brucha a bez zaváhania ju zarazil tomu lotrovi priamo do srdca. Vodra naposledy vydýchol. Zvalil sa bezvládne na podlahu do kaluže vlastnej krvi.

Až teraz stratil Wileth spojenie s éterom. Jeho plamenné ruky vyhasli. Oblial ho pot a začal sa triasť.

„Wileth!“ niekto ho chytil za ramená a posadil na stoličku.

„Čo?“ zamrmľal a zaostril. Stála nad ním Hévía.

„Vodra je mŕtvy,“ zašomral.

„To vidím,“ odsekla Hévía a vyzliekla Wilethovi košeľu. Čerstvá rana na bruchu sa jej vôbec nepáčila. Vytekala z nej krv. „Hej hostinský!“ zakričala na tučného muža za pultom. „Čisté obvazy! Rýchlo! A veľa studenej vody! A ešte alkohol! Ten najsilnejší.“

Hostinský v panike prikývol a odbehol niekam preč.

Hévía sa venovala hlbokkej rane na bruchu. Potierala ju rôznymi masťami a prípravkami, čo mala pri sebe. Hostinský zatiaľ doniesol obvazy, kýbel s vodou a fľašu nejakého alkoholu.

„Prečo si ma vyhodil z okna?“ spýtala sa Hévía ako Wilethovi utierala krv okolo rany. Musela ho ešte chvíľu udržať pri zmysloch.

„Pod oknom boli husté kríky,“ odpovedal s námahou Wileth. „A ja... Ehm. Nechcel som, aby ti niekto ublížil. Vedel som... Vedel som, že sa ti nič nestane.“

„Skoro som vyskočila z kože,“ namočila handru do studenej vody a utrela mu tvár. „Ale nič mi nie je.“

„Prepáč.“

„Psst,“ priložila mu na ústa prst. „Tíško.“

„Ale ja...“ Wileth zavrel oči a zvesil hlavu.

Hostinský neveriacky vyvaľoval oči. „Prežije to?“

„Nevidím to dobre,“ povzdychla si Hévía.

Všade bola len nekonečná čierna tma. Aké zvláštne miesto. Snívalo sa mu niečo? Ticho zrazu prehlušil šepot cudzieho hlasu. Rozliehal sa nekonečnou prázdnotou ako šum lístia.

„Preber sa,“ šepkal hlas.

Kto vyslovil tieto slová a odkiaľ prichádzali?

„Prosím, preber sa.“

Ten šepot upokojoval. Bol tak krásny a príjemný.

„Wileth, prosím ťa. Preber sa.“

Slová sa niesli prázdnu tmou. Tak tiché a hlučné zároveň. Prenikali hlbšie a hlbšie...

Wileth otvoril oči. Vôbec netušil, kde je. Bolela ho hlava a videl rozmazane. Ležal niekde na posteli. Ktosi nad ním stál.

„Prebral si sa!“

„Hévia?“ pošepkal potichu.

„Som to ja,“ prikývla.

„Kde...“

„Nerozprávaj,“ jemne ho pohladila po tvári. „Ani slovo, hrdina.“

Wileth ničomu nerozumel, ale radšej ostal ticho. Už len otvárať ústa bolo pre neho namáhavé.

„Ľudia sa o tebe dozvedeli,“ rozprávala Hévia a hladkala ho po vlasoch. „Skoncoval si s lúpežníkmi. Zachránil si tento kus zeme. Ani si nevieš predstaviť aká som rada, že si sa prebral. Musíš ešte oddychovať.“

Wileth sa zhlboka nadýchol. Bol tak veľmi unavený. Privrel oči a znovu sa pobral do driemot...